

Korte toespraak burgemeester Alex van Hedel d.d. 12 oktober 2023

Ik hoop dat ik recht doe aan de gevoelens van de gemeenteraad Brummen en recht doe aan de gevoelens van onze inwoners. Uw raad heeft de wens geuit om vanavond stil te staan bij de gebeurtenissen in onze wereld.

De recente gruwelijkheden in Israël, mensonterende gebeurtenissen, het menselijk leed in Israël, Palestina en Libanon, maken ons stil. Toch hebben we vanuit de grond van ons hart behoefte hierop te reageren.

Steeds weer, opeenvolgend, worden we geconfronteerd met het menselijk leed als gevolg van natuurrampen zoals in Turkije, Syrië, Marokko en Afghanistan. Steeds weer, tegelijkertijd of opeenvolgend, worden we geconfronteerd met de gevolgen van agressie, terreur en oorlog. Sudan, Oekraïne, Rusland, Myanmar.

Recente berichten en beelden over terreur en oorlog in het Midden-Oosten komen hartverscheurend binnen. Kinderen, ouders, opa's en oma's, ontvoerd en/of vermoord. Alom zoeken naar overlevenden onder de puinhopen.

Een vader die zijn 25-jarige dochter op media-beelden ontvoerd ziet worden; haar bestemming, haar lot onbekend. Hij zegt: "Heel mijn leven, vanaf haar geboorte, heb ik haar proberen te beschermen, knuffelde ik haar, steunde ik haar en heb ik van haar gehouden. En op dit vreselijke moment kan ik haar niet opvrolijken, kan ik haar hand niet vasthouden, kan ik haar niet toespreken, kan ik niet zeggen: Noa, kop op!

Dan krijg je tranen in je ogen, een brok in je keel. Hoe zijn mensen tot deze gruweldaden in staat. Dan word je stil.

Deze vaders, of moeders, bevinden zich in Turkije, in Syrië, in Marokko, in Afghanistan, waarin natuurgeweld gezinnen verscheurd heeft. Deze vaders en moeders bevinden zich in oorlogsgebieden, in Sudan, Oekraïne, Rusland, Myanmar, Israël, Palestina, Libanon en zoveel landen meer. Vaders en moeders die hun kinderen niet meer kunnen zien opgroeien, hen niet liefdevol kunnen omarmen. Kinderen, die zonder de steun, zonder de bescherming en liefde van hun vader en moeder moeten opgroeien. Families die ontheemd raken, die moeten vluchten, die uiteengereten zijn.

Ook in onze gemeente, onze regio, ons land, zijn familieleden, vrienden in onzekerheid, in verdriet gedompeld.

Wanneer we stil zijn, de handen ineens slaan, het wapengekletter verstomt, je je ogen sluit, je je omringd weet door mensen, ongeacht kleur, geloof, geartheid, afkomst, dan horen we elk hart op dezelfde wijze kloppen, dan horen we iedereen op dezelfde wijze ademen, elke hand voelt warm, we horen dezelfde bomen ruisen, en we horen de vrolijke geluiden van spelende kinderen. We zien dan geen grenzen tussen landen, tussen culturen, tussen geloven. Dan is het vredig, dan is het vrede.

Laat ons als volksvertegenwoordigers van de gemeente Brummen stil zijn, laten we stilstaan bij vaders en moeders, bij broers en zussen, bij opa's en oma's, bij alle kinderen die deze rust, deze vrede, deze stilte niet mogen, niet kunnen ervaren. Een moment van medeleven, een moment van oproep tot vrede.